

Ня страшыся, зімовага шума,
Што сьнегу навалена шмат,
Што віву ляды закавалі
Дрыжыць твой абголены сад.

Ня бойся, што вецер сярдзіты,
Так жудасна ў полі гудзе..
Няпраўда, мой браце забіты,
Час новы, час лепшы прыйдзе

Прыйдзе ў праменьнях ён сонца,
Прыйдзе ў сачэньні вясны —
Калі так цяplo у старонцы,
Калі так збываюцца сны.

Ігнат Дварчакін.

Думкі мае.

Жыццё наша — дні вольных дум. Дні, калі ясны розум
ня сьпіць, і ў каторых душа калюціцца ад наплыву роў-
ных уражэньняў і відаў жыцця.

Маладыя годы — гэта лепшыя голы! У працягу іх сэр-
ца і дух расьце ў сілу, і толькі ў гэткую часіну мы пазна-
ем сьвет шырокі і пожны. Маладыя годы! Яны стаяць яснай
зданьню ў вачах людзей. Гэтая здань здольна плакаць дзіў-
най музыкай, а гукі гэтага плачу заліваюць сьлёзы маладыя:

Моладасьць — вясна!.. Вясна сваімі чарамі праганяе
смуты жыццёвыя. Вясна, як багатая каралеўна даруе пада-
рункі тым, хто чакае яе міласці. Ці мае моладасьць пада-
рункі? О, бязмоўна, што мае. У ёй кіпяць жадаўні і сілы
у ёй яграюць гучна струны, у ёй жывуць надзеі.

Моладасьць лёгка — крылы Ангел! пасланы з нябес,
родзіць волю, думкі, веру і сьвятло каханьне.

Моладасьць — князеўна пудоўнае назкі! Яна краскамі
ўбрана. Ёй прыгожасьці адданы. На ўсьміхаецца лес і поле,
да Яе імкнуцца прыветныя ласкі і няпрыпынна хваліць
шчасьце б'е в наведанай дамі... Толькі ў моладасьці душа
палае дзіўнымі жарам, толькі ў Ёй вялікая моц!

В. В.